

Γ'.

«Ἦρθες λοιπόν, φίλε μου, ν' ἀκούσης τὸ θλιβερό μου κλάμα... Ἄχ! Ἡ Ζωή μου ποῦ περνᾷ ὅλο μ' ἀκείνω εἶν' ὁμοία μὲ τὴ δική σας τῶν ἀνθρώπων. Ἐγὼ κλαίγω τὸν ἀδερφό μου ποῦ χάσα στῆς θάλασσας τὴ μαύρη ἀγκαλιά, ἀλλὰ καί σεῖς κλαῖτε γιὰ τὴν Ἀθηναῖαν Ζωή ποῦ χάσατε πιά τώρα... Κοίταξε γύρω σου μιὰ ματιὰ τῆ Μέρα ἢ τῆ Νύχτα. Θὰ εἴδῃς πὼς σὲ κάθε βῆμα σου, φτωχὲ ἄνθρωπε, πλημμυρίζει ὅλη ἡ αἰσθητὴ καὶ ἀναίσθητη, ὅπως σὺ τὴν κλονομάζεις, ὑπαρξὴ ἀπὸ Ζωὴ ἀθηναῖαν ἐνῶ ἡ δική σου ἡ ψυχὴ διψᾷ γιὰ μιὰ της σταγόνα... Ἀπὸ τὴν ψυχὴ κορφὴ ποῦμαι βλέπω τώρα ἐρωτικὰ τὸν πούρανο τ' ἄστρα ν' ἀγκαλιάζω, τὸ φεγγαράκι πάντοτε νὰ χαϊδεύῃ τῶν νερῶν τίς κρυστάλλινες ράχες πέρα καὶ νὰ τρελλοῖν τίς Νεράιδες καὶ τὸ ἀγλυκόλαλο ἀηδόνι στὶς ἐρημιές τοῦ δάσου...»

Τοῦ Γκιώνη εἶτανε κείνη ἡ φωνή; Μέσα στοῦ δάσου τὸ σκοτεινὸ παλάτι μὲλις ἀκουγόντουσαν τὰ σιγαλὰ βήματά μου. Περπατοῦσα ὡς καὶ φοβόμην νὰ ταράξω τὴ σιγασιά ποῦ πλημμυροῦσε γύρω μου. Ναρκωμένο μ' εἶχανε τὰ λόγια του. Ἐφτασα στοῦ δάσου τὴ ἄκρη ποῦ κάτω ἔτρεχε τοῦ ποταμοῦ τὸ ρεῖμα. Κάθησα καὶ σὲ μιὰ πέτρα πάνω. Τοῦ Γκιώνη πάλι τὸ κλάμα ἀκουγότανε στοῦ σκοτεινοῦ δάσου τὰ ἡσυχὰ παλάτια—τὸ φεγγαράκι εἶχε ψηλώσει πολὺ στοῦρανοῦ τὴν ἀσπρόφωτη ἀγκαλιά... τὸ μέρος ποῦ καθόμουν εἶτανε θεοσκοτεινὸ. Μὰ στὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ πέρα βαθιά, μὰ βαθιά, πολὺ βαθιά, μὲλις φαινότανε ἡ ἀχνὴ λάμψη τοῦ φεγγαριοῦ νὰ χαϊδεύῃ ἐρωτικὰ τοῦ ποταμοῦ τὰ νερά· ἀπὸ τραγοῦδια τρελλὰ ἐρωτικὰ φτάνανε κάποτε ἴσαμε μίνα μερικὲς λέξεις—τί νᾶτανε; «ὦ κοίταξε καὶ πέρα βαθιά εἶν' ἓνα κομμάτι ἀθηναῖαν Ζωῆς ποῦ διψᾷ ἢ ψυχὴ σου. Ἄκου! Ἄκου; τὰ τραγοῦδια τῶν Νεραίδωνε σὲ προτρελοῦνε.» Εἶτανε πάλι ὁ Γκιώνης...

ΓΕΩΡ. ΦΘΙΝΟΠΟΡΙΝΟΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΔΙΧΩΣ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Φίλε «Νουμά»,

Μιὰ ἀπορία μου ποῦ μπορεῖς καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσεις σ' αὐτή. Ἰσαμε τώρα ὁ Βενιζέλος καὶ οἱ φίλοι του μᾶς πήρανε τ' αὐτιά μας φωνάζοντας πὼς ὁ Πρίγκηπας Γεώργιος προδίδει τὴν Κρήτη. Ἦθελα νᾶξερα, θὰν τὸ λένε καὶ τώρα ποῦ ἡ Κρήτη χάνεται ὄχι ἀπὸ ἀφορμὴ τοῦ Πρίγκηπα ἀλλὰ ἀπὸ ἀφορμὴ τοῦ Θερισσιανοῦ πατριωτισμοῦ;

Νὰ μοῦ τοὺς χαιρετᾶτε, παρακαλῶ, τοὺς φίλους μας ἐκεῖ κάτω.

Δικός σου
Ἀπί-ραντος

Ο,ΤΙ ΦΛΕΤΕ

Ὁ κ. Βελέλης παρακαλεῖ νὰ διαδαστοῦν μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο τρεῖς φράσεις ποῦ τυπώθηκαν σφαλτὰ στὸ ἄρθρο του τοῦ 156 φύλλου μας: 1) τὴν παλιὰ

ὀνομασίαν Καρναία, 2) ὁ Renan τοῦ βάζει καὶ μιὰ σημειωσοῦλα ζουμερή, 3) ἀπὸ τὸν τόπο τους καὶ ἀπὸ τὸ κάστρο τους. Ἐνα δυὸ ἀνορθογραφίες τίς ἐννοεῖ μόνος του καθένας.

— Στὰ Κορφιάτικα ἔθρια τοῦ ἀριθ. 157, στὸν τίτλο, τὸ Ρίμα ἔγινε Ράμα. Οἱ τυπογράφοι: τὸ πρωτοκάνανε Ράμα, τοὺς τὸ διορθώσαμε Ρίμα καὶ τὸ ξανακάνανε Ράμα. Τί νὰ γίνῃ! Ἄν καὶ φαίνεται τὸ λάθος ἀπὸ τὰ παρακάτω, τὸ διορθώνουμε γιὰτὶ εἶναι ἴσα ἴσα στὸν τίτλο.

— Ὁ μικρὸς μας διαγωνισμὸς γιὰ περιγραφὴς δὲ θὰ γίνῃ γιὰτὶ μοναχὰ δυὸ τρεῖς μᾶς στείλανε.

— Οἱ φίλοι αὐτοί, ἂ θέλουσε νὰ δημοσιευτοῦν οἱ περιγραφούλες τους, ἔς μᾶς τὸ γράψουν.

— Καλὸ θᾶτανε νᾶρχινοῦσαν οἱ γιατροὶ τῆς Ἀστυνομίας νὰ ἐπιθεωροῦν ποῦ καὶ ποῦ καὶ τὰ θέατρα.

— Θὰ βροῦνε τὸ δίχως ἄλλο μερικὰ πατριωτικὰ δράματα καὶ ἀστειεῖς τάχα ἐπιθεωρήσεις, ἀκασσιτέρωτες καὶ βλαπτικὲς στὸ στομάχι.

— Κάποιος ποῦ στέλνει ἀπὸ τοὺς Βιωτιάνους ἀνταπόκρισεις στὴν «Ἑπερωκάνειον» Ἀκρόπολη εἶναι ἀμίμητος γιὰ μερικὸς στίχους του ποῦ χώνει σὺν παραγέμισμα σ' αὐτές:

— Ὅρῃστε καὶ δεῖγμα:

Ὅς ἠχῆθησαν γονεῖς
εἰδικὸι καὶ συγγενεῖς
φίλοι οἱ πολυπληθεῖς
ἐγκαρδίως καὶ ἡμεῖς.

— Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἐγκαρδίως τοῦ εὐχόμεσθε νὰ χιλιᾶσει τοὺς τέτοιους στίχους
μὲ μεγάλας προσδοκίας
μὲ πολλὰς καλὰς ἐλπίδας!

Δικοί του στίχοι καὶ αὐτοί.

— Ἡ «Ἐθνή» τοῦ κ. Κατσαντώνη ποῦ παίχτηκε τίς προάλλες στὴ Ν. Σκηνὴ δὲν πέτυχε.

— Κρῖμα, καὶ οἱ ἐφημερίδες μᾶς βεβαιώσανε πὼς ὁ κ. Κατσαντώνης ξεχωρίζε ἀνάμεσα στοὺς συναδέλφους του γιὰ τὸ μεταξένιο του ὕψος καὶ τὰ καλοραμμένα του κοστοῦμια.

— Προσόντα καὶ τὰ δυὸ σπουδαῖα νὰ πετύχει τὸ δράμα του, μὰ ἦθανε, φαίνεται, τὰ πράματα ἀνάποδα.

— Ὅποιος δὲ διάβασε μιὰ διατριβὴ τοῦ δασκάλου τῶ Γαργαλιάνων ποῦ δημοσιεύτηκε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Δευτέρας, πῶς πῶς, στὴν τελευταία σελίδα, ἔχασε.

— Ὁ δάσκαλος ἀπάντησε σὲ κάποιον ποῦ τὸν κατάγγειλε γιὰ σχολαστικὸ καὶ γι' ἀγράμματο, καὶ μὲ τὴ διατριβὴ του ὁ ἀθεόφοβος ἀπόδειχνε θεοφάνερα πὼς ὁ ἀντίπαλός του εἶχε δίκιο: Αὐτὸ θὰ πεῖ δάσκαλος!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἄπο Πέμπτη εἰς Πέμπτη

Ἐπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Κυρ. Μανρομιχάλης.

Σκοτωμοί.— Ἀθήνα 1, Περαιᾶς 2, Ἐπαρχίης 5.

Λαβωμοί.— Ἀθήνα 8, Περαιᾶς 6, Ἐπαρχίης 14.

Καπνός.— Ἀθήνα 11, Περαιᾶς 7, Ἐπαρχίης 10.

Ἀπαγωγές.— Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίης 2.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ριζοσπάστη. Ἐχετε δίκιο· ἀπὸ τὸ ἄρθρο τῆς «Μεταρρύθμισης» παραλείψαμε τὸ κομμάτι ποῦ ἔκρινε τὸν πόλεμο τοῦ 97. Ἐὰν τὸ δημοσιεύσουμε ὁμως καὶ αὐτὸ στ' ἄλλο φύλλο. κ. Ἀνεμοκέφαλο. Καλέ, τί μᾶς λέτε; Ἀγράμματοι οἱ δημοτικιστάδες; Ὅχι δά! Γιὰ νᾶφήσουμε δια τᾶλα κατὰ μέρος, σὰς λέμε μοναχὰ πὼς φέτος ἔδωσαν ἐξέταση ὀγτώ δημοτικιστάδες στὴ Φιλολογικὴ Σχολή, καὶ οἱ ἔξη πῆραν Ἄριστα καὶ δυὸ Λείαν καὶ ἄλλοι. Ἄγα ἄγε τίποτ' ἄλλο; — κ. Σ. Στ. Πὼς δὲν ὑπάρχει λέξι; Τὸ εἶθε ἰο τῶν ἀρχαίων ἢ Ῥωμαϊκῆ γλῶσσα τὸ λέει σὺ ν ἢ θ ἰ ο καὶ τὰ ἦ θ ἦ τὰ λέει φ ε ρ σ ῖ μ ε τ α, Ἄιγο νὰ φᾶξαι κανεὶς καὶ δια τὰ βρισκῇ. — κ. Θεατροῦλο. Κ,

ἂ γράψουμε γι' αὐτὸ τὸ σκηρικὸ μεζέλιμα τί θὰ βγῇ; Αὐτὸς δὲν εἶναι συγγραφέας, εἶναι κουνέλα· σὲ κάθε κοιλοπονιασμὰ του βγάζει τρεῖς τραγωδίες, δυὸ δράματα καὶ εἴκοσι κωμωδίες. Δὲ βλέπετε τί τραβᾷ ὁ Λασσάνειος μὲ δαυτοὺς; Τώρα ρήχτηκε τοῦ φτωχοῦ τοῦ Παντόπουλου. — δ. Ἴντα Γαρτζώνη. Λευκάδα. Πολὺ ὁμορφὴ ἢ μετάφραση ποῦ μᾶς στείλατε καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Ἐλπίζουμε πὼς θᾶχετε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλετε καὶ ἄλλα. — κ. Α. Μ. Μπ. Θὰ δημοσιευτεῖ. Μὰ δὲν κάνει νὰ μάθουμε καὶ τᾶληθινὸ σας ὄνομα; — κ. Στ. Καλ. Χαίρομασθε ποῦ συμφωνᾶτε μὲ τὴ γνώμη μας πὼς εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συντροφεύει ἓνα μικρὸ γλωσσάριο τὸ κῆθε ἢ ποῦ μᾶς στέλνεται γραμμένο σὲ ἰδιωματικὴ γλῶσσα. Ἐξὲν ἀπὸ τίς ἄλλες σημαντικὲς ὠφέλειες ποῦ γράψαμε, εἶναι καὶ αὐτὴ, πὼς ἔτσι μόνον θὰ γίνῃ μιὰ μέρα τὸ Μεγάλον Ἐθνικὸν Λεξικὸν ποῦ θᾶχει μέσα του καὶ τὰ κρινὰ καὶ τὰ ντοπια.

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΣ»

ΡΥΘΜΟΣ

Προσόντημά μας ἔγινεν ἀπόψε τὸ Φεγγαρι...
Κύλα τὰ κύματα, Ρυθμὲ, νικῶντας τὸν ἄγερκα
καὶ σὺν ἀρνιά σαλάγα τα στὴ νύχτα τοῦ Ἀλωνάρη,
Βοσκί, ὦ ἀπόκοσμε βοσκί, ποῦ δὲν κρατᾷς ολογέρα.

ΧΑΡΟΣ

Ὅλο γυμνὸς τὰ δέντρα μας καὶ οἱ καρποὶ ὅλο γούρ-
[μασμα
καὶ μιὰ λαχτάρα ἀπνεστοχῆς στῶν μελισσιῶν τὸ σμάρι·
ἦπιανε φῶς τὰ ρόδα μας, ποῦ εἶναι ὅλο φῶς,
μὰ καρτεροῦν, ὅπως ἀρνιά τὸ μακελλάρη.

ΤΥΦΛΟΣ

Καὶ στὰ κλεισμένα βλέφαρα ἀπαλοῦρθε ὁ ὕπνος
μὴν τὸν ζυπνᾶτε τὸν τυφλὸ τοῦ εἶναι βαρὺς ὁ ζῦπνος,
τὸ νοιώθει τῶν ματιῶν τὸ φῶς, πὼς πειὸ πολὺ τοῦ
[λείπει
καὶ γλῶσσα παίρνει καὶ μιλεῖ μόνον τὸ καρδιοχτύπι.

ΡΟΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτίας εἰς ὠρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκείας Αἰ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιτηγῆς ὀψεως (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιοῦχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐπὶ Ἐποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκίρα δέ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς	0)0	κατ' ἔτος	διὰ	καταθ.	6	μηνῶν
2	»	»	0)0	»	»	»	1	ἔτους
3	1)2	»	0)0	»	»	»	2	ἔτων
2	»	»	0)0	»	»	»	4	ἔτων
4	»	»	0)0	»	»	»	5	ἔτων

Αἱ ὁμολογιοὶ τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου νομαστικαὶ ἢ ἀνώνομοι.